

RESSÒ DE LA PARAULA

La paraula ecumènica

La relació amb els germans separats, ortodoxos, anglicans o protestants en les seves múltiples confessions, és per a nosaltres un banc de proves de la nostra autenticitat i, alhora, un gran repte. És una relació que ha passat per vicissituds contraposades: des del rebuig i la condemna mútua, a la negació de tota diferència significativa.

Creiem que avui, gràcies a Déu, almenys des de l'Església catòlica, majoritàriament mirem amb afecte els germans separats. Això ha estat possible perquè l'Esperit Sant ens ha conduït, a través del moviment ecumènic i el Concili Vaticà II, cap al desig i la recerca de la unitat en la confessió d'una mateixa fe. Amb això fem nostre el desig de Jesús, quan pregava: «Pare, que tots siguin u com Tu i jo som u» (Jn 17,21).

Però, com aconseguir-ho? Com encertar en les nostres paraules quan parlem amb ells? Com ha de ser el nostre diàleg? Se'ns planteja la difícil qüestió de si hem de silenciar el que creiem que és veritat, per a no perjudicar la unitat o si hem de dir-ho obertament. A quin tipus d'unitat aspirem?

Una jove carregada de bona voluntat, comentant la situació precària

Trobada ecumènica del 23 de gener 2015 a la Casa de l'Església

en què es trobava l'Església anglicana, segons ella havia conegut en la pròpia Anglaterra, em deia: «no serà millor que ens unim tots per tenir més força?». Li vaig respondre que no desitgem una unitat merament «tàctica», ni en el diàleg, ni en l'organització, ni en l'acció. El nostre somni, com pensem que tenia Jesucrist, és la comunió més profunda en el que creiem, en l'amor que compartim i en el que esperem.

L'origen de les diferències entre nosaltres està en el fet que la Paraula feta carn, Jesucrist, és en si mateix un i únic, però és —ha de ser— interpretat a l'hora d'entendre'l i viure'l. És en aquest exercici d'interpretació on al llarg de la història s'han produït les divisions, intervenint molts i diver-

sos factors, moltes vegades aliens totalment a la fe.

Un dels contrastos més importants que distingeix els catòlics romans és que creiem que en aquesta recerca i vivència de la Veritat de Jesucrist estem sempre acompanyats, des dels orígens, per l'Església, unida en comunió amb el Bisbe de Roma, com a garantia de l'autenticitat de la nostra fe.

Nosaltres parlem i dialoguem amb els germans separats, perquè i com ho fa la nostra Església. Per això, amb ella, amb l'Església, intentem purificar la memòria demanant perdó pel que hagi perjudicat la unitat, i sostenim el diàleg obert, que ens permeti la recerca junts i l'acció comuna que sigui possible, perquè ens

encoratja el mateix somni expressat en el Carta als Efesis:

«Un sol Cos i un sol Esperit... una sola fe, un sol Senyor, un sol baptisme, un Déu, Pare de tots, que ho transcendeix tot i ho envaeix tot» (Ef 4,4-5).

Si avancéssim realment uns i altres cap a aquest Déu que ho transcendeix tot, en Ell ens trobaríem. Entenem així les paraules de Pau VI:

«En aquest nivell el nostre diàleg sempre està obert perquè, fins i tot abans d'entrar en converses fraternes, s'obre en col·loquis amb el Pare celestial en oració i esperança efusives» (Pau VI, *Eccliesiam suam*).

En el diàleg amb els germans separats ens movem en aquest doble sentiment. D'una banda estem decidits que, si bé no aconseguim professar la mateixa i idèntica fe, almenys estimem-nos amb el mateix amor. D'altra banda, sabem que no ens acontentarem amb això, perquè l'amor no serà complet, si la comunió de fe no ho és. Mentrestant, com deia el propi Pau VI, «ens mantenim en vigilant amor, fins i tot en el silenci».

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

PACIFICAR L'ÀNIMA I EL MÓN

Cap al progrés integral (i II)

La concepció del món com un do, com un bé donat que cal servir i protegir és determinant a l'hora de relacionar-s'hi correctament. Des d'una concepció genuïnament cristiana, el món natural és creació de Déu, una realitat que procedeix d'Ell i que expressa, d'una manera plural, la seva majestuositat.

El mode com s'ha originat el món i l'evolució que ha tingut lloc al llarg dels diferents períodes de la història natural no escau ni a l'ètica ni a la teologia discernir-ho. Massa freqüentment s'han

generat malentesos en la història, per causa d'una indefinició dels camps disciplinaris i de les metodologies.

Més enllà de les hipòtesis plausibles, no n'hi ha cap que pugui negar la tesi de què el món té un origen en una realitat fonamental que l'hagi causat.

No és, doncs, insensat, comprendre el món com un do meravellós, com un espai entregat generosament per realitzar-hi l'aventura humana. L'experiència d'aquest do suscita en l'ésser humà ad-

miració i, a la vegada, gratitud. Aquesta gratitud es tradueix en una actitud de respecte, de veneració, d'agraïment a qui l'ha fet possible.

Les generacions futures ens demanaran comptes per les decisions que hem pres durant el període d'història que ens ha tocat viure.

Nosaltres ens lamentem, molt sovint, d'allò que van fer i desfer els homes que ens van precedir en el temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

La palabra ecuménica

La relación con los hermanos separados, ortodoxos, anglicanos o protestantes en sus múltiples confesiones, es para nosotros un banco de pruebas de nuestra autenticidad y, al mismo tiempo, un gran reto. Es una relación que ha pasado por vicisitudes contrapuestas: desde el rechazo y la condena mutua, a la negación de toda diferencia significativa.

Creemos que hoy, gracias a Dios, al menos desde la Iglesia católica, mayoritariamente miramos a los hermanos separados con cariño. Eso ha sido posible porque el Espíritu Santo nos ha conducido, a través del movimiento ecuménico y el Concilio Vaticano II, hacia el deseo y la búsqueda de la unidad en la confesión de una misma fe. Con ello hacemos nuestro el deseo de Jesús, cuando oraba: «Padre, que todos sean uno como Tú y yo somos uno» (Jn 17,21).

Pero ¿cómo alcanzarlo?, ¿cómo acertar en nuestras palabras cuando hablamos con ellos?, ¿cómo ha de ser nuestro diálogo? Se nos plantea la difícil cuestión de si hemos de silenciar lo que creemos que es verdad, para no perjudicar la unidad o si hemos de decirlo abiertamente. ¿A qué tipo de unidad aspiramos?

Una joven cargada de buena voluntad, comentando la situación precaria en que se encontraba la Iglesia anglicana, según ella había conocido en la propia Inglaterra, me decía: «¿no será mejor que nos unamos todos para tener más fuerza?». Le respondí que no deseamos una unidad meramente «táctica», ni en el diálogo, ni en la organización, ni en la acción. Nuestro sueño, como pensamos que tenía Jesucristo, es la comunión más profunda en lo que creemos, en el amor que compartimos y en lo que esperamos.

El origen de las diferencias entre nosotros está en el hecho de que la Palabra hecha carne, Jesucristo, es en sí mismo uno y único, pero es —ha de ser— interpretado a la hora de entenderlo y vivirlo. Es en este ejercicio de interpretación donde a lo largo de la historia se han producido las divisiones, interviniendo muchos y diversos factores, muchas veces ajenos totalmente a la fe. Uno de los contrastes más importantes que distingue a los católicos romanos es que creemos que en esta búsqueda y vivencia de la Verdad de Jesucristo estamos siempre acompañados, desde los orígenes, por la Iglesia, unida en comunión con el Obispo de Roma, como garantía de la autenticidad de nuestra fe.

Nosotros hablamos y dialogamos con los hermanos separados, porque y como lo hace nuestra Iglesia. Por eso, con ella, con la Iglesia, intentamos purificar la memoria pidiendo perdón por lo que haya perjudicado a la unidad, y sostenemos el diálogo abierto, que nos permita la búsqueda juntos y la acción común que sea posible, porque nos alienta el mismo sueño expresado en la Carta a los Efesios:

«Un solo Cuerpo y un solo Espíritu... una sola fe, un solo Señor, un solo bautismo, un Dios, Padre de todos, que lo trasciende todo y lo invade todo» (Ef 4, 4-5).

Si avanzáramos realmente unos y otros hacia ese Dios que lo trasciende todo, en Él nos encontraríamos. Entendemos así las palabras de Pablo VI:

«En este plano nuestro diálogo siempre está abierto porque, aun antes de entrar en conversaciones fraternas, se abre en coloquios con el Padre celestial en oración y esperanza efusivas» (Pablo VI, *Eclesiam suam*).

En el diálogo con los hermanos separados nos movemos en este doble sentimiento. Por un lado estamos decididos a que, si bien no conseguimos profesar la misma e idéntica fe, al menos amémonos con el mismo amor. Por otro, sabemos que no nos contentaremos con eso, pues el amor no será completo, si la comunión de fe no lo es. Mientras, como decía el propio Pablo VI, «nos mantenemos en vigilante amor, aun en el silencio».

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Reunions del Consell d'Assumptes Econòmics i del Col·legi de Consultors

La primera tindrà lloc el 26 de gener a les 18.30 h; la segona l'endemà, dimecres 27 a les 11.30 h. Aquests són dos organismes d'assessorament al Bisbe diocesà reconeguts al dret canònic. El Consell per als Assumptes Econòmics de la nostra diòcesi està format per set persones expertes en matèries jurídiques, econòmiques i financeres

i està presidit pel Bisbe, de tal manera que el seu funcionament no quedi desconnectat de les necessitats pastorals de la diòcesi. Una de les funcions d'aquest Consell és elaborar els pressupostos anuals d'ingressos i despeses de la diòcesi. En canvi, el Col·legi de Consultors està format per nou sacerdots, escollits pel Bisbe entre els membres del

Consell Presbiteral. Per la seva composició més reduïda i la facilitat de convocatòria, ajuda en l'assessorament al Bisbe de manera més continuada i àgil. A més, entre altres tasques, el Col·legi de Consultors assumeix el govern de la diòcesi provisionalment en cas de seu vacant, si la Santa Seu no determina el contrari.

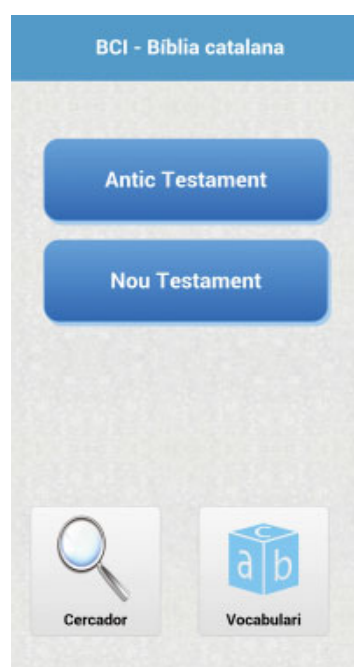
App BCI: la Bíblia al mòbil

L'Associació Bíblica de Catalunya posa a les nostres mans una nova eina que ens permet tenir el text bíblic sempre a l'abast, en la versió de la BCI (Bíblia catalana, traducció interconfessional), la més moderna i acurada en català.

Aquesta aplicació permet llegir, cercar i estudiar el text de la Paraula de Déu des dels nostres dispositius mòbils. Un cop descarregada, ja no necessita connexió a Internet.

L'aplicació conté el text sencer, tant de l'Antic Testament com del Nou Testament (inclosos els llibres deuterocanònics).

La visualització permet triar diferents mides de lletra. Opcionalment, es poden veure totes les

notes explicatives de l'edició en paper.

Hi ha múltiples opcions de cerca: a partir de la citació; d'una determinada paraula, o bé dues paraules, o una frase, etc.; en tota la Bíblia o en els llibres que se seleccionin.

Completa l'aplicació un ric vocabulari bíblic, amb una explicació dels principals termes i noms relacionats amb la Bíblia. Tant en les notes com en el vocabulari, les citacions bíbliques contenen enllaços que permeten llegir directament el text citat.

Us podeu descarregar l'aplicació directa i gratuïtament des del Play Store d'Android i ben aviat estarà disponible també per a iPhone.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESIS SOBRE LA FAMÍLIA

Ferides (I)

Sabem que en qualsevol història familiar no hi manquen moments en els quals la intimitat dels éssers més estimats queda ofès pel comportament dels seus membres. Paraules i accions (i omissions!) que, en lloc d'expressar amor, el redueixen o, pitjor encara, el mortifiquen.

La buidor de l'amor conjugal escampa ressentiment en les relacions. I sovint la disgregació «cau al damunt» dels fills.

En la família tot està relacionat: quan la seva ànima està ferida en algun moment, la infecció s'encamina a tots. I quan un home i una

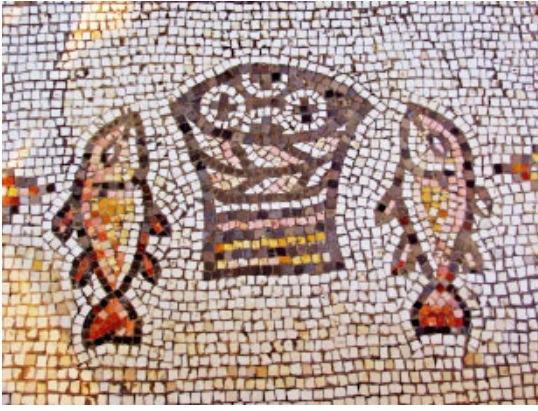
dona, que s'han compromès a ser «una sola carn» i a formar una família, pensen obsessivament en les pròpies exigències de llibertat i de gratificació, aquesta distorsió ataca profundament el cor i la vida dels fills.

És cert, per altra part, que hi ha casos en els quals la separació és inevitable. A vegades pot ser fins i tot moralment necessària, precisament quan es tracta de sotraure el cònjuge més feble, o els fills petits, de les ferides més greus causades per la prepotència i per la violència, per la humiliació i l'explotació, per l'allunyament i per la indiferència.

No manquen, gràcies a Déu, aquells que, sostinguts per la fe i per l'amor als fills, donen testimoni de la seva lleialtat a una relació en la qual creien, malgrat que semblava impossible de fer-la revivre. No tots els separats, però, senten aquesta vocació. No tots reconeixen, en la soledat, una crida que el Senyor els fa. Al voltant nostre trobem diferents famílies en situacions anomenades irregulars i ens fem moltes preguntes. Com podem ajudar-les? Com podem acompanyar-les?

(Dimecres, 24 de juny de 2015.)

Cinc pans i dos peixos

Aquesta és una iniciativa de la Delegació de Pastoral de Joventut adreçada als joves d'entre 18 i 25 anys. El pas del temps de vegades sembla que s'ho emporti tot i que aquella fe que un dia van rebre els nois i noies ja no els diu res, no és prou significativa. Cal recomençar. És possible redescobrir cap a on va la pròpia vida. Aquest espai vol ser una ajuda, una oportunitat, per desxifrar què és el que Jesús vol de cadascú. Cada mes hi haurà una convocatòria i la primera serà el proper diumenge 31 de gener, de les 20 a les 21.30 h, a la cripta de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau del Prat de Llobregat.

Formació per als catequistes

Gener sembla un mes adequat per a realitzar curssets de formació en l'àmbit de la catequesi. A més del que s'està impartint a Vilafranca els dilluns 18 i demà 25, per a l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat se n'ha fet un els dies 12 i 13, a la Casa de l'Església, i a Sant Vicenç dels Horts, per a tot l'arxiprestat, dilluns 11 i dimarts 12. A Sant Feliu la ponent va ser la mateixa delegada de Catequesi, sobre «Quins valors i virtuts morals podem educar a la Catequesi», seguint la pedagogia de Jesús, que s'explicava amb paràboles.

Se'n va triar les anomenades «de la misericòrdia»: l'ovella perduda, els talents i el pare que perdona, per tal de reflectir quins són els valors del Regne de Déu que podem posar ja en pràctica en el nostre món ara i aquí. A Sant Vicenç dels Horts, el cursset es va desenvolupar al casal parroquial de Sant Vicenç Màrtir, amb participació d'una cinquantena de catequistes de tots els pobles de l'arxiprestat (veure foto). El ponent va ser Joanjo Fernández que va tractar dues temàtiques: com parlar als nens de la misericòrdia i dels temps de Quaresma i Pasqua.

IX Jornades d'Ètica
i Món Contemporani

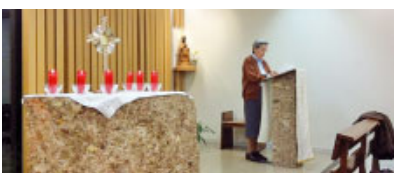
Una nova economia
Més enllà de l'oferta i la demanda

IX Jornades d'Ètica i Món Contemporani

Amb el títol «Una nova economia. Més enllà de l'oferta i la demanda» tindran lloc els dies 8 i 9 de febrer, organitzades per la Facultat de Teologia de Catalunya, a través del SEDASE. La crisi iniciada fa quasi una dècada, causada per comportaments mancats d'ètica social, ha propiciat la consciència que només la transformació de les regles de joc econòmiques mundials, de manera que tinguin com a centre la persona i el bé comú, possibilitaran el destí universal dels béns de la terra. En aquestes jornades es reflexionarà sobre el tema des de la perspectiva de la Doctrina Social de l'Església. Per a informació i inscripcions: Secretaria de la FTC (c/ Diputació 231, Barcelona), congressos@edusantpancia.cat.

AGENDA

► **Pregària vocacional.** Últim dijous de mes, dia 28, a les 19 h, a la capella de la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació de Pastoral Vocacional. En aquesta ocasió, la comunitat de les Dominiques de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció presents a Vallirana donarà el seu testimoni.

► **Reunió de l'equip de coordinadors de Pastoral Familiar.** Tindrà lloc el proper dijous, 30 de gener, de les 10 a les 12 del matí, per tal de preparar les activitats per a la Setmana de la Família del proper mes de març.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

25. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 22,3-16 (o bé: Fets 9,1-22) / SI 116 / Mc 16,15-18]. Conversió de sant Pau, apòstol, camí de Damasc (Fets 9,1-22); sant Bretanió, bisbe; santa Elvira, vg. mr.

26. □ Dimarts [2Tm 1,1-18 (o bé: Tt 1,1-5) / SI 95 / Mc 3,31-35]. Sant Timoteu, bisbe d'Efes, i sant Titus (o Tet), bisbe de Creta, deixebles i col·laboradors de Pau (s. i); santa Paula (o Pola), viuda, deixebra de sant Jeroni; sants Robert, Alberic i Esteve, abats de Citeaux.

27. ■ Dimecres [2S 7,4-17 / SI 88 / Mc 4,1-20]. Santa Àngela de Mèrici (1470-1540), vg., fund. ursulines (Brèscia, 1535); sant Enric d'Ossó i Cervelló (Vinebre, Ribera d'Ebre - Gilet, València, 1896), prev., fund. de les teresianes (STJ); sant

Vitalià, papa (657-672); sant Emeri o Mer, abat de Banyoles; sant Julià, bisbe de Burgos.

28. □ Dijous [2S 7,18-19.24-29 / SI 131 / Mc 4,21-25]. Sant Tomàs d'Aquino (†1274), prev. dominicà i doctor de l'Església, patró dels estudiosos i els estudiants, venerat a Tolosa de Llenguadoc; sant Flavià, soldat mr.; sant Tirs, atleta mr.; sant Julià, bisbe de Conca; sant Leònides, mr.; beata Gentil Giusti, mare de família.

29. ■ Divendres [2S 11,1-4a.5-10a.13-17 / SI 50 / Mc 4,26-34]. Sant Pere Nolasc (s. XIII), rel. barceloní, fund. mercedaris (OdeM); sant Valeri o Valer, bisbe de Saragossa i mr. (s. IV), venerat a Roda d'Isàvena; beat Manuel Domingo i Sol (Tortosa 1836-1909), prev., fund. dels

Operaris diocesans (OD); sant Sulpici Sever, bisbe; sant Julià, bisbe de Toledo; beata Arcàngela Giralani, vg. carmelitana.

30. ■ Dissabte [2S 12,1-7a.10-17 / SI 50 / Mc 4,35-41]. Santa Martina, vg. i mr.; sant Adelelm (Llesmes), bisbe de Burgos (benedictí, s. XI); santa Jacinta de Mariscotti, vg. terciària franciscana; sant Mucià Maria Wiaux, rel. La Salle; beat Sebastià Valfré, prev. congregació de l'Oratori.

31. ■ Diumenge vinent, IV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.). [Jr 1,5-5.17-19 / SI 70 / 1C 12,31-13,13 (o bé: 13,4-13) / Lc 4,21-30]. Sant Joan Bosco (1815-1888), prev. de Torí, fund. congregacions salesianes (SDB), patró del cinema; santa Marcel·la, viuda.

Diumenge III de durant l'any

► Lectura del llibre de Nehemies (Ne 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquells dies, el sacerdot Esdras portà el llibre de la Llei en presència del poble reunit a la plaça de davant la porta de les Aigües, i des del matí fins al migdia el llegí davant de tothom: homes, dones i criatures capaces d'entendre-la. Tot el poble escoltava atentament la lectura del llibre de la Llei. Esdras, mestre de la Llei, estava dret dalt una tarima de fusta preparada expressament. Obrí el llibre a la vista de tot el poble, ja que des del lloc on era dominava tothom, i així que l'obrí, tot el poble es posà dret. Esdras beneí el Senyor, Déu gran, i tot el poble alçà les mans i respongué: Amén, amén. Després es prosternaren amb el front a terra, i adoraren el Senyor. Ell llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu, i alguns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora.

El governador Nehemies, el sacerdot Esdras, mestre de la Llei, i els levites que exposaven al poble el sentit de la Llei, digueren a tota la gent: «La diada d'avui és santa, dedicada al Senyor, el nostre Déu: no us entristiu ni ploreu», perquè tota la gent plorava mentre escoltava les paraules de la Llei. Els digué, doncs: «Aneu-vos-en ara. Mengeu i beveu de gust i repartiu-ne als qui no s'havien portat res, que la diada d'avui és santa, dedicada a Déu, nostre Senyor. No us entristiu, que el goig del Senyor serà la vostra força.»

► Salm responsorial (18)

R. *Les vostres paraules, Senyor, són esperit i són vida.*
És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.
Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Les paraules que em surten dels llavis / i els pensaments que el meu cor medita, / que us siguin agradables, Senyor, / penyal meu, redemptor meu. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,12-14.27) (Versió abreujada)

Germans, el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. Ara bé, el cos no consta d'un sol membre, sinó de molts. Doncs bé, vosaltres sou cos de Crist i cadascun formeu els seus membres.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 1,1-4.4,14-21)

Són molts els qui han emprès la tasca d'escriure una narració dels fets ocorreguts entre nosaltres, guiant-se per l'ensenyament que hem rebut d'aquells que des del principi en foren testimonis de vista i després ho transmeteren de paraula. Havent pogut informar-me minuciosament de tot des dels orígens, jo també, il·lustre Teòfil, he decidit escriure-t'ho en una narració seguida, perquè coneguis la solidesa de l'ensenyament que has rebut. En aquell temps, Jesús se'n tornà a Galilea ple del poder de l'Esperit. La seva anomenada s'estengué per tota la regió. Ensenyava a les sinagogues d'ells i tothom el lloava. I se'n anà a Nazaret, on s'havia criat. El dissabte anà a la sinagoga, com tenia costum, i s'aixecà a llegir. Li donaren el volum del profeta Isaïes, el desplegà i trobà el passatge on hi ha escrit: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, ja que ell m'ha ungit per portar la bona nova als desvalguts, m'ha enviat a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor.» Després plegà el volum, el donà a l'ajudant de la sinagoga i s'assegué. Tots els qui eren a la sinagoga tenien els ulls posats en Jesús. Ell començà dient-los: «Això que avui sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat.»

► Lectura del libro de Nehemías (Neh 8,1-4a.5-6,8-10)

En aquellos días, el sacerdote Esdras trajo el libro de la Ley ante la asamblea, compuesta de hombres, mujeres y todos los que tenían uso de razón. Era mediados del mes séptimo. En la plaza de la Puerta del Agua, desde el amanecer hasta el mediodía, estuvo leyendo el libro a los hombres, a las mujeres y a los que tenían uso de razón. Toda la gente seguía con atención la lectura de la Ley. Esdras, el escriba, estaba de pie en el púlpito de madera que había hecho para esta ocasión. Esdras abrió el libro a la vista de todo el pueblo —pues se hallaba en un puesto elevado— y, cuando lo abrió, toda la gente se puso en pie. Esdras bendijo al Señor, Dios grande, y todo el pueblo, levantando las manos, respondió: «Amén, amén.» Después se inclinaron y adoraron al Señor, rostro en tierra. Los levitas leían el libro de la ley de Dios con claridad y explicando el sentido, de forma que comprendieron la lectura. Nehemías, el gobernador, Esdras, el sacerdote y escriba, y los levitas que enseñaban al pueblo decían al pueblo entero: «Hoy es un día consagrado a nuestro Dios: No hagáis duelo ni lloréis.» Porque el pueblo entero lloraba al escuchar las palabras de la Ley. Y añadieron: «Andad, comed buenas tajadas, bebed vino dulce y enviad porciones a quien no tiene, pues es un día consagrado a nuestro Dios. No estéis tristes, pues el gozo en el Señor es vuestra fortaleza.»

► Salmo responsorial (18)

R. *Tus palabras, Señor, son espíritu y vida.*

La ley del Señor es perfecta y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye al ignorante. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

La voluntad del Señor es pura y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Que te agraden las palabras de mi boca, / y llegue a tu presencia el meditar de mi corazón, / Señor, roca mía, redentor mío. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,12-14.27) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo. Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu. El cuerpo tiene muchos miembros, no uno solo. Pues bien, vosotros sois el cuerpo de Cristo, y cada uno es un miembro.

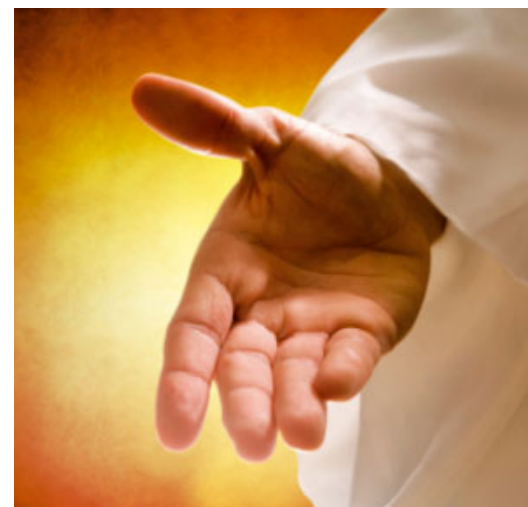
► Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 1,1-4;4,14-21)

Muchos han emprendido la tarea de componer un relato de los hechos que se han verificado entre nosotros, siguiendo las tradiciones transmitidas por los que primero fueron testigos oculares y luego predicadores de la palabra. Yo también, después de comprobarlo todo exactamente desde el principio, he resuelto escribírtelos por su orden, para que conozcas la solidez de las enseñanzas que has recibido.

En aquel tiempo, Jesús volvió a Galilea con la fuerza del Espíritu; y su fama se extendió por toda la comarca. Enseñaba en las sinagogas, y todos lo alababan. Fue a Nazaret, donde se había criado, entró en la sinagoga, como era su costumbre los sábados, y se puso en pie para hacer la lectura. Le entregaron el libro del profeta Isaías y, desenrollándolo, encontró el pasaje donde estaba escrito: «El Espíritu del Señor está sobre mí, porque él me ha ungió. Me ha enviado para anunciar el Evangelio a los pobres, para anunciar a los cautivos la libertad, y a los ciegos, la vista. Para dar libertad a los oprimidos; para anunciar el año de gracia del Señor.» Y, enrollando el libro, lo devolvió al que le ayudaba y se sentó. Toda la sinagoga tenía los ojos fijos en él. Y él se puso a decirles: «Hoy se cumple esta Escritura que acabáis de oír.»

COMENTARI

Cal reconèixer la solidesa de l'ensenyament rebut

Esdres llegia ben clar el llibre de la Llei de Déu i uns levites n'exposaven el sentit perquè la lectura fos entenedora. També avui «l'Església no deixa mai de prendre el Pa de Vida de la Taula, nodrint-se'n i distribuint-lo als fidels: tant el Pa de la Paraula com el Cos de Crist» (DV 21).

Perquè «el fonament de tota espiritualitat cristiana autèntica i viva és la Paraula de Déu anunciada, aollida, celebrada i meditada a l'Església» (VD 121), que és la comunitat dels qui escolten la Paraula de Déu per a viure-la i, a la mesura que la van vivint, la van entenent millor.

El guiatge de la Paraula de Déu configura la vida dels qui pel baptisme *som cos de Crist*. Per això cal *que tots els membres tinguin la mateixa sol·licitud els uns pels altres; i quan un membre sofreix, sofreixin amb ell tots els membres*.

L'evangelista Lluc escriu per donar a conèixer la solidesa de l'ensenyament rebut.

Quin és el centre sòlid de l'ensenyament rebut pels cristians de llavors i els d'ara?

Al centre hi ha una persona —*Jesús*— amb un missatge: *proclamar l'any de gràcia del Senyor*. El discurs programàtic de Jesús es basa en *Is 61: L'Esperit del Senyor reposa sobre meu: m'ha ungit per portar la Bona Nova als desvalguts; m'ha enviat a deixar en llibertat els oprimits i a proclamar l'any de gràcia del Senyor*.

Jesús, comentant el text profètic, afegeix la referència a les notícies sobre *els fets ocorreguts entre nosaltres* amb ell mateix de protagonista: *Això que sentiu contar de mi és el compliment d'aquestes paraules de l'Esclat*.

«Això» es refereix a què Jesús, *Ungit amb Esperit Sant, passà fent el bé i guarint els oprimits pel diable perquè Déu era amb Ell* (Ac 10,38).

Igualment avui ser deixebles de Crist implica seguir el seu mateix estil de vida: *passar fent el bé amb obres de misericòrdia tant corporals com espirituals i guarint els oprimits*.

Mn. José Luis Arín